

Sygn. akt V GC 1637/18 upr

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 września 2018 r.

Sąd Rejonowy w Kielcach V Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Anna Jermak
Protokolant:	sekr. sądowy Beata Sobeczek

po rozpoznaniu w dniu 24 września 2018 r. w Kielcach

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank (...) S.A. w W.

przeciwko L. K.

o zapłatę

zasądza od pozwanego L. K. na rzecz powoda (...) Bank (...) S.A. w W. kwotę 1 502,90 zł (jeden tysiąc pięćset dwa złote dziewięćdziesiąt groszy) oraz kwotę 664 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 600 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

SSR Anna Jermak

Sygn. akt V GC 1637/18 upr

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank (...) S.A. w elektronicznym postępowaniu upominawczym wniósł o zasądzenie od L. K. kwoty 1502,90 zł wraz z odsetkami umownymi od dnia 19 lipca 2016 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu powód podniósł, że pozwanego L. K. oraz (...) Bank (...) S.A. łączyła umowa o rachunek bieżący – firmowy o numerze (...), na podstawie której powód otworzył dla pozwanego rachunek oszczędnościowo-rozliczeniowy (rachunek bieżący), w którym na wniosek pozwanego uruchomił w dniu 21 grudnia 2007 r. limit kredytowy, umożliwiający obciążanie rachunku bieżącego do wysokości przyznanego limitu. Pozwany zobowiązał się do zapewnienia wpływów na rachunek pokrywających wykorzystaną kwotę limitu oraz naliczone odsetki na warunkach określonych w umowie i regulaminie. Pozwany nie wywiązał się z przyjętego na siebie zobowiązania, nie regulując na rzecz powoda płatności w sposób przewidziany w umowie. W związku z naruszeniem przez pozwanego postanowień łączących strony umowy, powód wykorzystał przysługujące mu na podstawie art. 75 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, uprawnienie do wypowiedzenia umowy. Na skutek złożonego przez powoda stronie pozwanej oświadczenia o wypowiedzeniu, umowa uległa rozwiązaniu w dniu 5 maja 2016 r., co doprowadziło do powstania wymagalności całej kwoty niespłaconego przez pozwanego kapitału, odsetek umownych za okres obowiązywania umowy oraz odsetek podwyższonych za opóźnienie w spłacie naliczonych od zadłużenia przeterminowanego. Na kwotę dochodzoną pozwem składa się suma niespłaconej kwoty należności głównej (kapitału)

w wysokości 1502,90 zł. Strona powodowa żąda zasądzenia odsetek od zaległych odsetek opierając się na regulacji art. 482 § 1 k.c. Strona powodowa wywodziła ponadto, że dowodem istnienia oraz obowiązku spełnienia świadczenia ciążącego na pozwanym jest wyciąg z ksiąg bankowych podpisany przez osobę upoważnioną przez powoda do składania oświadczeń w zakresie jego praw i obowiązków majątkowych i opatrzony pieczęcią banku, wskazując art. 95 ust. 1 w/w ustawy, jako podstawę wystawienia wyciągu z ksiąg bankowych (k.4-6)

Sąd Rejonowy Lublin Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym elektronicznym wskazując, że odsetki umowne wynosiły 0%. (k. 8v)

W dniu 20 grudnia 2016 r. pozwany L. K. złożył sprzeciw od w/w nakazu zapłaty wnosząc o oddalenie powództwa, zasądzenie kosztów procesu. Pozwany przyznał zawarcie z powodem umowy o rachunek bieżący. Powód nie udowodnił jednak swojego żądania i wysokości należności dochodzonych pozwem. Nadto bank zawierając umowę posłużył się wzorcem umownym, który uniemożliwiał negocjowanie warunków umowy. W umowie znajdują się mało zrozumiałe sformułowania dot. czasu i miejsca zawarcia umowy, czy zwrotu regulaminu do umowy o rachunek bieżący. (k.10-11)

Postanowieniem z dnia 1 lutego 2017r. Sąd Rejonowy Lublin Zachód w Lublinie przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Kielcach (k.17v).

Powód w pozwie złożonym po wezwaniu do uzupełnienia braków przytoczył swoje wcześniejsze twierdzenia, z tym że nie żądał zasądzenia odsetek (k.29)

Pozwany w odpowiedzi na pozew z dnia 2 lipca 2018 roku z ostrożności procesowej wniósł o rozłożenie na raty zasądzanego świadczenia na podstawie art. 320 kpc, rozstrzygnięcie o kosztach postępowania na zasadzie słuszności w oparciu o normę art. 102 kpc. Podniósł, że postępowanie w sprawie jest niecelowe, ponieważ strony miały dojść do porozumienia co do prolongaty terminu spłaty należności. Pozwany wskazał, że osiąga dochód w wysokości niepozwalającej na zapłatę tak znacznej sumy w drodze jednorazowego świadczenia, a nadto boryka się z poważnymi trudnościami finansowymi. Nieobciążanie pozwanego kosztami procesu jest uzasadnione nader trudną sytuacją majątkowo- życiową pozwanego. (k. 81-85)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Spółka (...) S.A. wstąpiła w dniu 19 września 2011 r. we wszystkie prawa i obowiązki (...) S.A. Spółka Akcyjna Oddział w Polsce. W dniu 19 września 2011 r. polska spółka pod firmą (...) S.A. została wpisana do Krajowego Rejestru Sądowego pod nr KRS (...). Podstawą zmian w KRS była decyzja Komisji Nadzoru Finansowego z dnia 29 sierpnia 2011 r. o nr (...)/ (...)/700/57/40/11/AK zezwalająca (...) S.A. w A. na utworzenie banku w (...) spółki akcyjnej pod firmą (...) S.A.

(...) Bank (...) S.A. w W. (spółka przejmująca) połączyła się ze spółką (...) S.A. (spółka przejmowana) w trybie art. 492 § 1 pkt 1 k.s.h. poprzez przeniesienie całego majątku spółki przejmowanej na spółkę przejmującą.

Postanowieniem z 23 września 2011 r. wykreślono z rejestru podmiot (...) Spółka Akcyjna Oddział w Polsce o nr KRS (...).

(dowód: odpis z KRS (...) k. 61-68)

W dniu 25 lutego 2010 r. w K., (...) S.A. Spółka Akcyjna Oddział w Polsce, zawarła z pozwanym L. K. prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą Firma Produkcyjno- handlowo- Usługową (...) w ramach której, bank udostępnił pozwanemu firmowy rachunek bankowy. Szczegółowy zakres świadczonych usług znajdował się w Regulaminie Kont dla Małych Firm. Umowa została zawarta na czas nieoznaczony.

(dowód: umowa konta z dnia 21 grudnia 2007 r. k. 55-56, potwierdzenie otwarcia firmowego rachunku bankowego k. 56v)

Pozwany nie wywiązał się należycie z warunków określonych w umowie, w związku z czym na skutek złożonego pozwanemu oświadczenia o wypowiedzeniu umowy z dnia 21 marca 2016 r. uległa ona rozwiązaniu z dniem 5 maja 2016 r., i doprowadziło to do wymagalności kwoty, której zadłużenie na dzień 16 lipca 2016 r. wyniosło 1502,90 zł.

(dowód: wypowiedzenie umowy rachunku k. 57, wyciąg z ksiąg bankowych k.54, zestawienie transakcji k. 35-53)

Sąd zważył co następuje:

Żądanie pozwu okazało się zasadne.

Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne. Koresponduje z tym przepisem art. 232 k.p.c., stanowiący o tym, że strony obowiązane są wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Art. 227 k.p.c. natomiast stanowi, że przedmiotem dowodu są fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie.

Pozwany w sprawie nie zakwestionował zawarcia umowy, lecz wskazał, że żądanie pozwu nie zostało wykazane. Na jego wezwanie powód przedstawił historię rachunku prowadzonego dla jego firmy. Pozwany co do tego dokumentu w żaden sposób się nie odniósł, stąd też Sąd mając na uwadze wynik całego postępowania uznał treść tego dokumentu za przyznaną.

Powód przedstawił bowiem wyciąg z ksiąg bankowych z dnia 19 lipca 2016 r. podpisany przez osobę upoważnioną do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych (...) Bank (...) S.A. w W. i opatrzony pieczęcią banku, który zgodnie utrwalonym poglądem doktryny i judykatury stanowi co najmniej dokument prywatny (zob. m.in. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 27 lutego 2014r. w sprawie I ACa 290/13). Zawiera bowiem pieczęć banku i treść określonego oświadczenia wiedzy, wynikającej z ksiąg bankowych, podpisaną przez wyraźnie określoną osobę fizyczną – pracownika banku. Tym samym w ocenie Sądu powód wykazał sporne zadłużenie pozwanego względem niego, czego z kolei pozwany nie kwestionował, nie podważając ani wiarygodności, ani rzetelności tego dokumentu. Nie wykazał bowiem, że faktycznie zapewnił wpływy na rachunek pokrywające wykorzystaną kwotę limitu oraz naliczone odsetki na warunkach określonych w umowie, względnie, że ustalone przez bank zadłużenie jest niezgodne z rzeczywistym stanem rzeczy. Nie można bowiem uznać za wystarczające od profesjonalisty – prowadzącego działalność gospodarczą - ogólnikowe wskazania jakie jeszcze okoliczności pozwany żąda by mu wykazać, podczas gdy nie odniósł się on merytorycznie do historii rachunku bankowego, gdzie ewidentnie wykazano brak wpłat na konto od 3 lutego 2014r.

W ocenie Sądu powód wykazał zatem zasadność i wysokość dochodzonego roszczenia w zakresie należności głównej stanowiącej kwotę 1502,90 zł.

Pozwany podniósł także, że powód posłużył się wzorcem umownym, który był dla niego niekorzystny i który uniemożliwiał negocjowanie warunków umowy. Podkreślić jednak należy, że w tym zakresie pozwany powoływał się na regulacje prawa konsumenckiego. Tymczasem L. K. zawierał umowę o rachunek bieżący dla prowadzonej działalności gospodarczej. Dlatego te regulacje nie będą miały odniesienia dla zawieranej przez niego umowy. Nadto pozwany, poza ogólnikowymi stwierdzeniami, nie wskazał w jaki sposób istnienie regulaminu dot. umowy czy zawarte tam zapisy miały wpływ na jego sytuację procesową czy też doprowadziły do powstania zadłużenia w rachunku bieżącym.

Sąd nie znalazł też podstaw do rozłożenia należności na raty. Zgodnie z dyspozycją art. 320 kpc Sąd w szczególności uzasadnionych przypadkach może w wyroku rozłożyć zasądzone świadczenie na raty. Podkreślić należy, że rozłożenie na raty musi być uzasadnione szczególną sytuacją pozwanego. Tymczasem pozwany, znowu poza ogólnikowymi wskazaniem, w żaden sposób nie wskazał ani nie wykazał swojej szczególnej sytuacji życiowej. To samo wskazanie dotyczy wniosku o zastosowanie art. 102 kpc.

Zasądzono nadto 664 zł kosztów procesu na podstawie art. 98 §1 i 3 k.p.c., na co składa się 600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, 30 zł opłaty od pozwu, 0,30 zł tytułem opłaty manipulacyjnej dla dostawcy usług płatności i 34 zł tytułem opłat skarbowych od pełnomocnictw.

SSR Anna Jermak